

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4Co/241/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3218200235
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Anderlová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2018:3218200235.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Anderlovej a sudkýň JUDr. Olgy Lichnerovej a JUDr. Alice Beňovej v spore žalobcu H., zastúpenej JUDr. C. proti žalovanej K. zastúpenej Q. o zaplatenie 2.495,85 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bánovce nad Bebravou zo dňa 12. júla 2018, č.k. 4Csp/18/2018-69, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výroku III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 671,77 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 46,07 eur od 20.8.2015 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.9.2015 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.10.2015 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.11.2015 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.12.2015 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.01.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.02.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.03.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.04.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.05.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.06.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.07.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.08.2016 do zaplatenia, zo sumy 46,07 eur od 20.09.2016 do zaplatenia, zo sumy 26,79 eur od 20.10.2016 do zaplatenia, a to v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. Výrokom II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol a výrokom III. rozhodol, že žalobca je povinný zaplatiť žalovanej náhradu trov konania v rozsahu 46,16 %, v lehote troch dní od právoplatnosti rozhodnutia o výške náhrady trov konania, pričom o výške tejto náhrady bude po právoplatnosti tohto rozsudku rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 16.02.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 2495,89 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2356,49 eur od 1.8.2016 do zaplatenia. Z vykonaného dokazovania zistil, že H., a.s. uzatvorila dňa 03.11.2011 so žalovanou Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru evidovanú pod č. XXXXXXXXXXXX pričom účastníci zmluvy sa dohodli na podmienkach: druh úveru: bezúčelový, výška úveru: 2910,- eur, lehota splatnosti: 120 mesiacov, čerpanie úveru: jednorázovo, celkový počet splátok: 119, dátum prvej splátky: 19.12.2011, dátum poslednej splátky (termín konečnej splatnosti): 19.10.2021, výška mesačnej splátky: 46,07 eur, z toho mesačná splátka poisťného 2,36 eur, celková výška nákladov: 2647,11 eur, celková čiastka: 5557,11 eur, druh úrokovej sadzby: 12,90 % ročne, RPMN banky 16,11 %, priemerná RPMN: 17,88 %, poplatok za vedenie účtu: 2,50 mesačne, poplatok za poskytnutie úveru: 58,20 eur, poistenie: poistenie schopnosti splácať úver. Z listiny - prehľad transakcií a z tvrdení žalobcu vyplýva že žalovaná žalobcovi uhradila v období od 03.11.2011 do 08.04.2016 celkom sumu 2238,23 eur. Právne vec posúdil podľa § 3 ods. 1, § 39, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 1, § 565, § 566

ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 497 Obchodného zákonníka účinného v čase uzatvárania zmluvy o vydaní a používaní kreditnej platobnej karty H., a.s. t.j. účinného do 31.7.2012; § 2 písm. a), § 9 ods. 2 písm. j), § 11 ods. 1 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy. Uviedol, že zmluva uzatvorená medzi žalobcom a žalovanou zo dňa 3.11.2011 má spotrebiteľský charakter vzhľadom k tomu, že v právnom vzťahu založenom uvedenou zmluvou vystupovala žalovaná ako spotrebiteľ, ktorá čerpaním úveru uspokojovala svoje osobné potreby a žalobca vystupoval ako podnikateľ poskytujúci uvedenú službu. Spotrebiteľský charakter zmluvy je nepochybný aj tým, že zmluva bola pripravená vopred na formulári vrátane znenia obchodných podmienok bez možnosti zasiahnuť do jej znenia žalovanou ako spotrebiteľom. Preto súd na posúdenie daného záväzkového vzťahu aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách, ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd v spore nemal preukázané tvrdenie žalovanej, že úver jej poskytnutý za účelom splatenia iných podľností. Zo zmluvy jednoznačne vyplýva, že tento bol poskytnutý ako bezúčelový a tento bol žalovanej poskytnutý jednorázovo. Žalovaná na preukázania svojho tvrdenia o inom druhu účelu úveru nepredložila žiaden dôkaz a takýto dôkaz ani neoznačila. Súd prvej inštancie bol toho názoru, vzhľadom na ustanovenie § 9 a § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch, že úver, poskytnutý na základe zmluvy, ktorý uzatvoril žalobca so žalovanou dňa 3.11.2011 je bezúročný a bez poplatkov preto, že zmluva neobsahuje správne údaje podľa ust. § 9 ods. 2 písm. j) a to RPMN a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V zmluve je uvedená suma celkových nákladov 2.647,11 eur a suma celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť suma 5.557,11 eur. Podľa údajov platných v čase zmluvy je však suma celkových nákladov a aj celková čiastka uvedená nesprávne, pretože pri dohodnutej výške mesačnej splátky (46,07 eur) a ich počte (119), pri mesačnom poplatku za vedenie poplatku vo výške 2,50 eur a poplatku za poskytnutie úveru vo výške 58,20 eur je celková čiastka vo výške 5.840,53 eur a nie vo výške 5.557,11 eur. Zo znenia zmluvy je zrejmé, že v zmluve sa nachádza predformulovaný text, podľa ktorého podpisom úverovej zmluvy dlžník (žalovaná) súhlasí s poistením schopnosti splácať úver, avšak zmluva vôbec nepredpokladá odmietnutie poistenia ako takého. Pokiaľ za takýchto podmienok tvorilo výšku splátky úveru aj poisťné vo výške 2,36 eur, mali byť tieto náklady s poistením ako i poplatok za vedenie účtu a poplatok za poskytnutie úveru zahrnuté do výpočtu celkovej čiastky spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (§ 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch). Vychádzajúc z výšky celkových nákladov uvedených v zmluve vyplýva, že suma poisťného (s poistením schopnosti splácať úver), poplatku za vedenie účtu na dobu 120 mesiacov a poplatok za poskytnutie úveru do celkových nákladov zahrnutá nebola a tak je nesprávny údaj o celkových nákladoch, o celkovej čiastke a tým aj RPMN bola vypočítaná nesprávne, v neprospech spotrebiteľa. S poukazom na uvedené dospel súd k záveru že predmetný spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov, nakoľko v úverovej zmluve je obligatórny údaj nesprávny, je v neprospech spotrebiteľa, čím je priemernému spotrebiteľovi poskytnutý klamlivý údaj o celkovej sume „preplatenia“ úveru, čo spôsobuje, že veriteľ nemôže požadovať úroky a poplatky. Aj keď žalovaná tvrdila, že jej bol poskytnutý úver len vo výške 2.851,80 eur, doklad o poskytnutí úveru v takejto výške nepreukázala, žalobca predložil doklad - prehľad transakcií k účtu č. XXXXXXXXXXXX, že žalovanej bol poskytnutý úver práve v zmluve dohodnutej výške 2.910,- eur. Na základe vyššie uvedených okolností a zákonných ustanovení sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov a žalobcovi tak patrí právo len na zaplatenie zostatku poskytnutých finančných prostriedkov z úveru vo výške 671,77 eur vypočítaného ako rozdiel súm 2910,- eur (poskytnutý úver) a 2.238,23 eur (žalovanou poskytnuté plnenie žalobcovi) a vo zvyšnej časti istiny a poplatkov a úroku súd žalobu z dôvodov uvedených vyššie (úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov) zamietol. Keďže sa žalovaná preukázateľne dostala do omeškania s platením svojho peňažného záväzku, jednotlivých splátok vzniklo žalobcovi právo popri dlžnej istine i právo na úhradu úroku z omeškania. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 8,00 % ročne z uplatnenej sumy (zosplatneného úveru) 2.356,49 eur odo dňa nasledujúceho po uplynutí lehoty na plnenie celého predčasne splatného úveru určenej vo výzve zo dňa 19.07.2016. Súd prvej inštancie bol však názoru, že žaloba v časti úroku z omeškania je dôvodná len čiastočne. Veriteľ (žalobca) musí preukázať, že dlžníka spotrebiteľa (žalovanú) nepochybniteľne upozornil v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva žiadať celý úver. Žalobca hodnoverne nepreukázal že pred 19.07.2016 tak učinil. Súd je názoru, že žalobca tak má nárok na úrok z omeškania iba z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti jednotlivých splátok. Žalobca tvrdil, že žalovaná uhradila sumu 2.238,23 eur a žalovaná uviedla, že riadne a včas splátky hradila do 19.08.2013 a následne nepravidelne uhrádzala ostatné splátky a to všetky splátky splatné do 07/2015, poslednú splátku uhradila dňa 08.04.2016 ako splátku splatnú dňa 19.07.2015. A keďže je dlh v tom čase nebol v celom rozsahu splatený a jednotlivé splátky boli vždy k 19. dňu v mesiaci splatné je povinná odo dňa nasledujúceho pod dni splatnosti každej z nich

uhradiť žalobcovi aj úrok z omeškania a to až do ich uhradenia. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania vo výške 8,00 % ročne, ktorý mu súd z hodnoty jednotlivých mesačných splátok po dni ich lehoty splatnosti priznal, a vo zvyšnej časti o zaplatenie úrokov z omeškania žalobu zamietol. O nároku na náhradu trov rozhodol súd podľa § 255 ods. 1, 2 CSP. Žalobca bol v konaní úspešný v sume 671,77 eur, čo predstavuje 26,92 % a žalovaná bola úspešná vo výške 1.824,12 eur (v časti v ktorej bola žaloba zamietnutá) - čo predstavuje 73,08 %. Žalovanej voči žalobcovi patrí nárok na náhradu trov vo výške 46,16 % (73,08-26,92).

2. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Mala za to, že súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním správne zistil, že žalobca využil svoje právo podľa § 565 Občianskeho zákonníka a požadoval zaplatenie celého dlhu voči žalovanej, avšak v prípade zosplatnenia úveru nedošlo k splneniu podmienok podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ktorý je obligatným predpokladom zosplatnenia úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka, nakoľko ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy v splátkach. Žalobca v konaní nepreukázal, že by žalovaná bola v súlade s citovaným paragrafom upozornená v lehote 15 dní pred zosplatnením na uvedenú skutočnosť, t. j. na zosplatnenie úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka. Dôsledkom nesplnenia povinností žalobcu, uložených mu kogentnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka na ochranu spotrebiteľa je neplatnosť právneho úkonu - vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, pretože v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka tento úkon odporuje zákonu. Z obsahu spisu nevyplýva, že by žalobca upozornil žalovanú na to, že mieni vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru. V danom prípade sa jedná o sporové konanie a sporové konanie je konaním návrhovým. Žalobca je povinný k žalobe pripojiť listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva, resp. uviesť dôkazy, ktoré v priebehu súdneho konania navrhuje vykonať. Jedná sa o jeho dôkaznú povinnosť a práve v sporovom konaní je nesplnenie dôkaznej povinnosti spojené s procesnou zodpovednosťou za nedokázanie tvrdených skutočností, to znamená s neunesením tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu má dôkazné bremeno, určujú normy hmotného práva. Zásadne ho má ten, v koho záujme je dokázanie určitej skutočnosti. Nepriaznivé procesné dôsledky (neúspech v spore) stíhajú v sporovom konaní práve toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Keďže žalobca nepreukázal tvrdenie, že upozornil žalovanú v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru, keď na základe tvrdenia o vyhlásení predčasnej splatnosti úveru sa domáhal zaplatenia pohľadávky v tomto konaní, žalobca neunesol dôkazné bremeno. V zmysle prejednávanej zásady je následkom zamietavé rozhodnutie súdu. Žalobca sa teda mohol žalobou domáhať len zaplatenia jednotlivých dlžných splátok, pokiaľ sa stali splatnými. Predmetná žaloba je však založená na iných skutkových tvrdeniach, teda je o inom skutku. Zmena žaloby v spotrebiteľských sporoch, kde žalovaným je spotrebiteľ nie je prípustná (§ 294 CSP). Pokiaľ žalobca nedodrжал postup v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, ak teda včas neupozornil spotrebiteľa na možnosť zosplatnenia pohľadávky, bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie práva na zaplatenie celej pohľadávky neúčinné. Žalobca si tak nárok na súde uplatnil predčasne, preto súd prvej inštancie jeho žalobe nemal vyhovieť a túto mal zamietnuť v celom rozsahu. Zamietnutím žaloby by nebolo dotknuté právo žalobcu domáhať sa zaplatenia jednotlivých dlžných splátok, pokiaľ sa stali splatnými, avšak takáto žaloba by bola založená na iných skutkových tvrdeniach, teda o inom skutku. V zmysle § 140 ods. 2 CSP sa však podstatná zmena rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe považuje za zmenu žaloby, pričom zmena žaloby sa v spotrebiteľských sporoch nepripúšťa, ak je žalovaným spotrebiteľ (§ 294 CSP). Záverom žalovaná žiadala, že v prípade, ak odvolací súd žalobu nezamietne, aby odvolací súd povolil žalovanej splácanie záväzku po 20,- eur mesačne, nakoľko žalovaná vzhľadom na počet súdnych sporov vedených voči nej na Okresnom súde Bánovce nad Bebravou, a vzhľadom na jej mesačný príjem, ktorým je invalidný dôchodok vo výške 141,10 eur, už nie je plátobne schopná splácať akýkoľvek záväzok. Žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu žalobcu zamietne v celom rozsahu.

3. Žalobca sa k odvolaniu žalovanej v stanovenej lehote nevyjadril.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec v napadnutom rozsahu podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, ani to nevyžadoval dôležitý verejný záujem, v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výroku III. o náhrade trov konania je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré samá vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

6. Z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 16.02.2018 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť mu 2.495,89 eur, spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,00 % ročne zo sumy 2.356,49 eur od 01.08.2016 do zaplatenia. Svoj nárok odôvodňoval zo zmluvy o úvere zatvorenej medzi žalobcom a žalovanou dňa 03.11.2011 (ďalej len „zmluva o úvere“). Žalobca listom zo dňa 19.07.2016 žalovanej oznámil, že týmto dňom došlo k vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru vrátane príslušenstva a žalovanú vyzval na splatenie zostatku úveru.

7. V predmetnej veci nie je sporné, že zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou, keďže žalobca ako veriteľ poskytoval žalovanej úver v rámci svojho podnikania a žalovaná nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pokiaľ medzi žalobcom a žalovanou v rámci ich zmluvného vzťahu existovala dohoda o možnosti vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 Občianskeho zákonníka (v danom prípade bod VII. Všeobecných obchodných podmienok žalobcu), žalobca bol oprávnený vyhlásiť predčasnú splatnosť úveru za dohodnutých podmienok v prípade, ak bola žalovaná v omeškaní so splatením splátky, tak ako k vyhláseniu predčasnej splatnosti pristúpil žalobca vyššie uvedeným listom zo dňa 19.07.2016. Ustanovenie § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka z dôvodu vyššej ochrany spotrebiteľov v zmluvnom vzťahu s dodávateľom ukladá osobitné podmienky, ktoré je veriteľ povinný dodržať pri uplatnení svojho práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka.

8. Z ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka tak vyplýva obmedzenie veriteľa na uplatnenie práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka žiadať zaplatenie celej pohľadávky pre neplnenie splátok, až po uplynutí troch mesiacov s omeškaním zaplatenia splátky a tiež povinnosť veriteľa upozorniť spotrebiteľa na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní. Odvolací súd sa stotožňuje s právnym názorom súdu prvej inštancie, ktorý z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepredložil hodnoverný dôkaz o tom, že dodržal podmienky podľa ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, čoho dôsledkom bolo, že súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal právo na úrok z omeškania z nesplateného celého úveru od 01.08.2016, nakoľko z tohto dôvodu mal žalobca nárok na úrok z omeškania iba z jednotlivých splátok odo dňa nasledujúceho po dni splatnosti jednotlivých splátok.

9. Žalobca však v konaní svoj nárok zo zmluvy o úvere preukázal, a teda uniesol dôkazné bremeno, čo do základu uplatneného nároku. Na uvedené nemá vplyv ani tá skutočnosť, že žalobca nepreukázal dodržanie podmienok pre zosplatenie úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, keďže táto skutočnosť sama o sebe nemôže byť dôvodom na zamietnutie žaloby žalobcu v celom rozsahu za stavu, keď nastala splatnosť aspoň jednej neuhradenej splátky preukazujúcej aspoň čiastočnú dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku.

10. Žalobca svoj nárok uplatnil žalobou podanou dňa 16.02.2018. Úver poskytnutý žalobcom, aj podľa názoru odvolacieho súdu, treba považovať za bezúročný a bez poplatkov podľa § 9 ods. 2 písm. j) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch účinnom v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Istina zo zmluvy o úvere predstavuje sumu 2.910,- eur. Z prehľadu splátok vyplýva, že žalovaná uhradila žalobcovi sumu 2.238,23 eur. Zvyšok úveru, t. j. istina (úver je bezúročný a bez poplatkov) predstavuje sumu 671,77 eur. Pokiaľ bola v zmluve o úvere dohodnutá výška splátky 46,07 Eur splatných vždy k 19. dňu v mesiaci, žalovaná by uvedenú sumu splatila v ďalších 15 splátkach. Posledná splátka, ktorú žalovaná uhradila bola splátka splatná dňa 08.04.2016. Posledná splátka z úveru by tak bola splatná do 19.07.2017. Pokiaľ žalobca podal žalobu dňa 16.02.2018, je zrejmé, že splatnosť všetkých splátok nastala, a to aj v prípade, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru. Nárok žalobcu na zaplatenie sumy priznanej súdom prvej inštancie je preto dôvodný.

11. Odvolací súd poznamenáva, že je úlohou súdu vysporiadať sa s rozsahom a dôvodnosťou uplatneného nároku žalobcu podľa nároku uplatnenom v žalobe. Súd dokazovaním zistí skutkový stav, pričom nie je viazaný posúdením skutkového stavu, ako vyplýva z obsahu žaloby. Skutočnosť, že z dokazovania nebol prípadne zistený taký skutkový stav, ako vyplýva z obsahu žaloby ešte nie je dôvodom, aby bola žaloba súdom zamietnutá, pokiaľ je aspoň čiastočne dôvodná, ako tomu bolo v danom prípade. Odvolacie námietky žalovanej boli preto nedôvodné.

12. Pokiaľ žalovaná v odvolaní žiadala, aby jej odvolací súd v prípade, ak žalobu žalobcu nezamietne, povolil splácanie priznanej istiny s príslušenstvom v mesačných splátkach po 20 eur, odvolací súd mal za to, že neboli splnené podmienky pre povolenie žalovanej splácať dlh v mesačných splátkach. Je potrebné poukázať na to, že zmluva o úvere bola uzavretá medzi žalobcom a žalovanou dňa 03.11.2011, pričom v zmysle zmluvy o úvere mala žalovaná splácať úver v mesačných splátkach po 46,07 eur vždy k 19.dňu v mesiaci. Žalovaná už od 19.08.2013 úver riadne nesplácala, poslednú splátku uhradila 08.04.2016, následne na výzvy banky nereagovala, po podaní žaloby a ani do rozhodnutia súdu prvej inštancie neprejavila žiadnu snahu o plnenie záväzku a záujem vec vysporiadať so žalobcom. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a s prihliadnutím i na výšku dlžnej sumy, odvolací súd dospel k záveru, že neboli splnené podmienky pre povolenie žalovanej splácať dlh v splátkach.

13. Vzhľadom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej výrokovej vyhovujúcej časti I. a vo výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

14. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bol úspešný žalobca. Žalobcovi však žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli a tieto nevplývali ani z obsahu spisu, a preto odvolací súd rozhodol tak, že žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

15. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne jednomyseľne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).